

בחומרים בעלי הרכב אחר והשפעות שונות. לרוב היו אלה סמים היפנוטיים, שנמכרו בבית־מרקחת בלי הגבלה. דאווידה היה בולע אותם לא רק כדי להיאבק בנדודי השינה, אלא גם בבוקר ואחר־הצהריים ובכל שעה שעצם נוכחותו היתה הופכת בלתי־נסבלת בשבילו. בעזרתם היה צולל במהרה לתרדמה עמוקה, שלפעמים היה שרוי בה ימים שלמים. וכשהיה שב ויוצא ממנה, היה נדמה לו שרק לפני רגע נרדם. ההפסקה היתה אפס. ומשא הזמן שאינו מתכלה המתין לו על סף חדרו כאבן ענקית שמוטל עליו לגרור בעיקבותיו. אז היה מעמיס אותה על שכמו באומץ־לב, בניסיון להגיב, והיה יוצא, חוזר, תר עוד פעם בגשרים, מציץ אל בתי־הקולנוע והמיסבאות, מעלעל בספרים... וכי מה יוכל לעשות בגופו?

נחמתו היחידה בימים כאלה היתה הידיעה, שכמיפלט אחרון תמיד יוכל לקחת את התרופה הראשונה, זו שקיבל בנאפולי והיתה תמיד במלאי שלו. אף אחת מן התרופות השונות שניסה לא העניקה לו, במיוחד בהתחלה, נוחם כזה, כמו מיד מלטפת, שפטרה את הדברים מכובדם, "זה שום־דבר, שום־דבר", ופיוזה את זכרונותיו. באותם רגעים גם הבדידות נראתה לו תקרית קלילה, אקראית וחולפת: בעצם – יצורים נפלאים חיים על כדור־הארץ, ידידיו בעתיד, שהנה הם כבר באים לקראתו... "אין מה למהר, אין בכלל מה למהר. כשאצא מחר, אולי אפגוש אותם."

וכך, בין תרופה לתרופה, התרופות שהיו לו אליבי או חלופה, היה חוזר לתרופה היא, האחת והיחידה, מוקסם כהולל ששב אל אהבתו הראשונה. את הימים האלה כינה "ימי הגאָלֶה"; הם היו מוזנו, אך לרוע המזל, מזון חולף. נחמות הכימיה מתפקדות כנורות־חשמל בבתי־מלון קטנים: זמן התאורה שלהן אמור להספיק בדיוק כדי לעלות במדרגות מקומת־הקרקע ועד לקומה העליונה, אבל יש שהן כבות בעודך עושה את דרכך, ואתה הולך ומגשש באפלה כמו גולם.

ביום הפגישה שלהם עם דאווידה אכלו בלה ואזופה בחיפזון רב וזינקו שוב החוצה, כמנהגם בימים של מזג־אוויר נאה. היה זה יום מאי קייצי, שכל רבעיה של רומא נראים בו כעשויים אוויר, ונדמה שכל מירפסות העיר, החלונות והגוזזות־ראות, קושטו בדגלים. במזג־אוויר כזה, כשאור היום נמשך זמן רב, אמור היה כיוון ההליכה הטבעי של הצמד להיות שדירת אוסטיאָנֶזָה, ומשם הלאה, עוד ועוד, עד לגילוי האחרון שלהם (אוהל העצים על שפת המים). אבל היום פנתה בלה בדיוק בכיוון ההפוך, לעבר גשר ספֶלִיצ'וֹ; ואזופה מיהר לנחש שהיא מתייחסת במלוא הרצינות לדברי דאווידה, וכעת היא מרחיחה בעיקבותיו, להגיע לפגישה אתו. אזופה, למען האמת, לא שגה באשליות, כי היה ברור שדבריו של דאווידה יצאו מפיו באקראי, לשם אמירת שלום בלבד, ואדרבה, מתוך כוונה גלויה להיפטר מהם במהירות; עכשיו הטריד אותו הספק

שנירסם בלבו. אבל כיוון שבלה משכה אותו ברצועה, שמחה ובוטחת בעצמה, הלך אִיפוא בעיקבותיה בלי להתווכח, ואפילו בנשימה להוטה.

הוא לא ידע את כתובתו של דאווידה; אבל בלה ידעה, כי היתה שם בעבר, נבחרתו של נינוצ'ו, וסיכויי הפגישה הצפויה הדחירו אותה לשם בהתלהבות. נאן יש להזכיר, שחרף אופיו הקשה של דאווידה, שגרם לאנשים לא לחבב אותו (מי פחות ומי יותר), דווקא עם בעלי־חיים ועם ילדים קטנים קצר לעיתים קרובות הצלחה. כלום אפשר שנדף ממנו איזה ריח מיסתורי, חביב במיוחד על קטנטנים, על חתולים, כלבים, וכדומה? עובדה, שהיו נערות שישנו לצידו, ואמרו אחר־כך, שחזהו השעיר מריח בלילה כעשב.

כשהגיעו לכיכר של פורטָה פורטָזָה, נשאה בלה את ראשה ונבחה לעבר פנימיית גאָלֶה לעבריינים צעירים, שהעלתה מייד בזכרונה את כלא פוג'וֹרְאָלֶה של אנטוניו הראשון שלה. בהמשך השפילה את זנבה ואת אוזניה והתגנבה ימינה לימטה, מפני שמשמאל התנשאו כתליה של הכלביה העירונית ונשמעו משם צעקות אבודות; אבל היא העדיפה לא לספר על־כך לאזופה.

הנה המיסבאה, וכרגיל קולו הרם של מקלט הרדיו בוקע ממנה; והנה הצריפים ושטח הבניה חסר הצורה, הזרוע אשפה ופסולת. באותה שעה לא היו אנשים רבים בסביבה הזו, ולעומת זאת נראו שם כלבים רבים נוברים באשפה או שרועים לתנומת־צהריים בחול – ובלה, למרות הליטותה להגיע לפגישה, ראתה לנכון להתעכב לידם ולברך אותם לשלום לפי כל גינוני הטקס; אחד הכלבים היה זעיר ופיסח, דומה לקוף ננס; אחר היה שמן ונפוח למדי, ונראה כעגל. אבל בלה, שבעצמה דמתה לדוב, הכירה בהם, למרות הכל, שארי־בשר, וחגגה את זהותם הכלבית, דורשת בשלומם בשלווה ובקורת־רוח. רק המיפגש עם כלב אחד מנומר ובעל אוזניים זקופות, טיפוס חסון אבל זריז, לא היה לבבי; הוא וגם בלה נהמו זה לעומת זה בחשיפת שיניים, מוכנים לקפוץ זה על זה. "בלה! בלה!" קרא אזופה בדאגה. למרבה המזל שמע מישהו את צעקתו, וקול סמכותי קרא מתוך אחד הצריפים: "לופו! לופו!" וכך נמנע העימות. הכלב פרש בצייטנות לצריף, ובלה שכחה חיש־מהר אותו ואת כל שאר הכלבים, ופנתה בעליצות לקראת הדלת הקטנה של הקיטון בקומת־הקרקע, שתיכף זיהתה אותה וגירדה בה קלות, כמו בת משפחה.

"יבוא!" קרא מבפנים קולו של דאווידה. אין ספק שזה קולו, אבל מסביר־פנים וקליל ומרוצה, כפי שלא נשמע מעודו. "הדלת סגורה!" ענה לו אזופה אחוז התרגשות רבה, ואז, בלא שיטרח אפילו לשאול מי שם, קם דאווידה לרגע מן המיטה שעליה היה שרוע והלך אל הדלת; אבל לפני שפתח הדף ברגלו אל מתחת למיטה בקבוקון שבור ופיסת צמר־גפן מוכתמת בטיפות דם קטנטנות. "מי זה? אה, זה אתה!" אמר באותו קול בלי־אומן, צלול ורגוע, כאילו ביקורו של אזופה אינו אלא תופעה טבעית לחלוטין: "משונה, בדיוק חשבתי עליך!" הוסיף, ופניו אורו ברכות של ציפיה, טבולה קורטוב של פליאה, "לא ידעתי